

VIRELLET

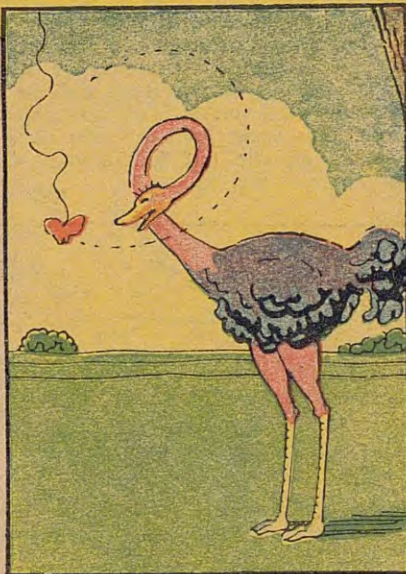
SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

LA CACERA DE L'ESTRUÇ

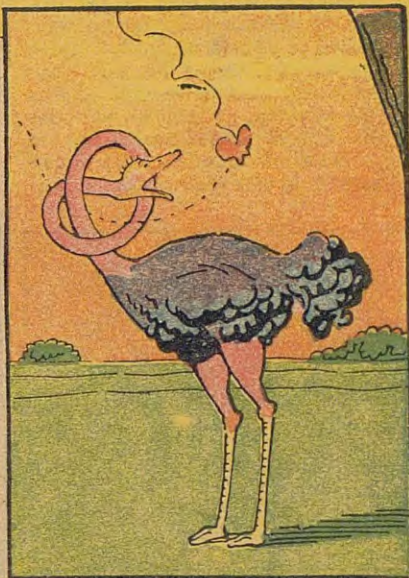
per PRAT

La cacera de l'estruc apassiona de valent a Lord H. Gamharuss.

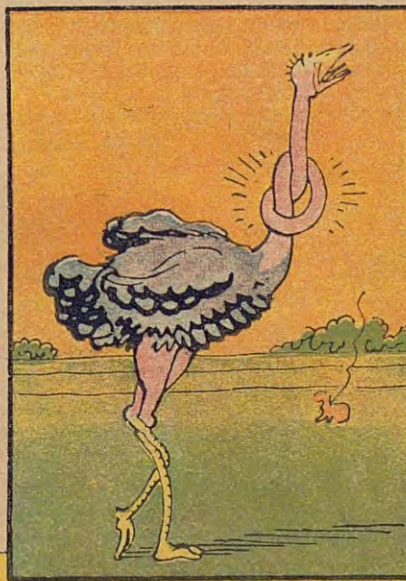
Si li corres al darrera no el podràs pas encaçar car és au massa lleugera.

Cal doncs, d'astúcies usar i valer-se que és ingènua per a poder-la caçar.

Fa com el naturalista; no sap quedar-se quieta si té un insecte a la vista.

El seu bec, càndidament, va seguint amb gran justesa del papalló el moviment.

I en el moment oportú sense córrer ni cansar-se el caçador se l'enduu.

Robinson 1926 o un any de vacances

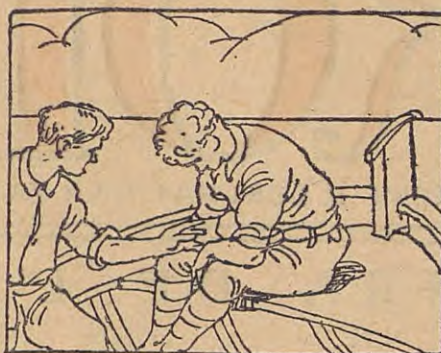
Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

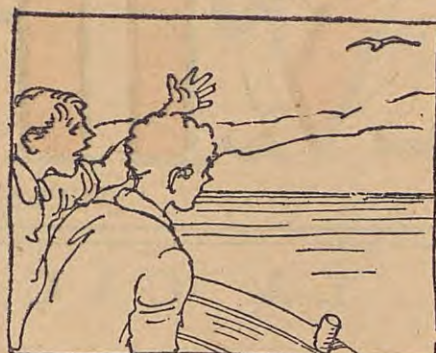
Dibuixos d'en MIRET

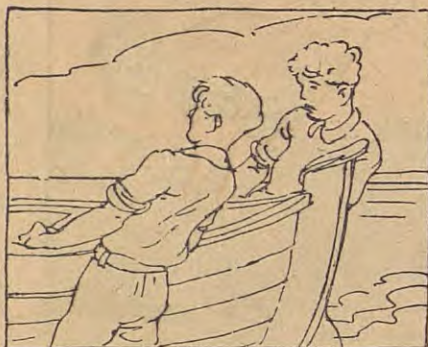
Ja feia dos dies que els nostres amics feien la via per mar; a les nits, clavaven una estaca a la sorra, lligaven el bot i es posaven a dormir. Quan es despertaren al tercer dia, fou gran llur sorpresa en trobar-se mar endins sense veure terra... i l'espant s'apoderà d'ells. Ara sí que no sabien per on tirar!... Però acostumats, al fi i al cap a passar-ne de tots colors, es sobre-

posaren i començaren a tirar plans. Es fixaren amb el sol per on sortia però es fixaren malament i equivocaren la direcció d'acostar-se a la costa. Els alarmà en gran manera veure que no es veia ni rastre de terra amb tot i que mercès al ventet feien bon camí. Com podia ésser que haguessin caminat tant aquella nit? Quina pega de desamarrar-se el bot!

I no hi hagué més remei que passar la nit i esperar el nou dia. Es deixaren dur per les ones i en sortir el sol, sempre confusos, seguiren el viatge del dia abans. Era ja al final del dia, que a en Rafel li va semblar veure una gavina volant al lluny, el que indicava que la terra no era massa lluny. S'afanyaren a remar i en pondre's el sol,

apreciaren bé que una tènue ombra de terra es dibuixava en l'horitzó.

Prou feien per arribar-hi, pe ò els vingué la nit i ho hagueren de deixar per l'endemà. Així que el dia fou iniciat, els nostres amiguets ja estaven alerta per fer cap a terra. Però ja el sol era ben alt quan pogueren pendre terra. Quina alegria quan es veieren així salvats!... — Després del que ens

ha passat, Quimet, — digué en Rafel — ja en tinc prou d'anar per mar, fet i fet per terra amb precaució, no correm aquests perills. Deixem la barca i fem treballar les cames. — Sóc del mateix parer, féu per contesta en Quimet. Carregaren a les motxilles tot el que duien a la barca i continuaren seguint la costa a peu. Caminaven sense gran contratemps ja feia tres dies, quan els

nostres amics veieren a la sorra, una barqueta i com més s'hi apropaven més semblant a la seva «Moreneta» la trobaven fins que en tenir-la prop, no se'n sabien avenir!... veieren que era la pròpia «Moreneta» en persona (o millor dit, en barca). — Com pot ésser? s'exclamava en Rafel — Molt senzill, li contestà Quimet, som a una illa i amb

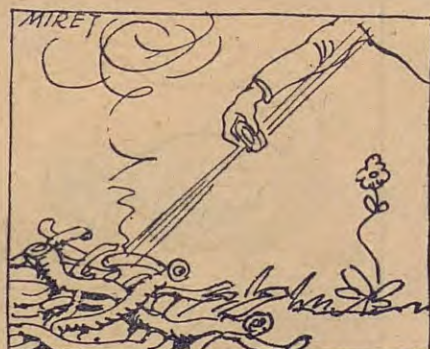

la dèria de costejar hem donat la volta

— Ara sí que l'hem feta bona! — exclamà desanimat en Rafel. Com tornarem a casa?... ara sí que ho veig malament! — Home no t'amoïnis, fins ara, mercès a Déu, de totes n'hem sortit, molt serà que no sortim d'aquesta. De moment, — digué en Quimet, — no hi ha mes a fer, que instal·lar-nos aquí

el millor possible i observar atentament si es veu algun vapor en l'horitzó. Preparam un foc per mantenir-lo encès a fi de cridar l'atenció si alguna embarcació passes a convenient distància. Així com ho digueren ho feren. La llenya era abundant i en feren una gran pila com en les vetlles de Sant Joan i hi anaven a calar foc, quan s'adonaren que no portaven mistos i

no hi havia cap estanc per anar-ne a comprar.

En Rafel pensà en la càmera fotogràfica estavellada i digué: — Com que de fotos no en farem, que almenys ens serveixi d'encenedor, i tragué el vidre amb el qual i la llum del sol pogueren encendre el foc aquell dia i sempre que fes sol.

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

GATADA

Donya Ramona Melindros una minyona llogà perquè la que abans tenia s'havia del tot cansat d'aguantar els seus capritxos i en sec l'havia plantat. Era la minyona nova una noia, que a l'instant que era ximple hom sospitava, però ben de prop mirat resultava un xic més viva del que hom pogués sospitar. I va donar-me la prova

al matí de l'endemà quan portà a Donya Ramona per esmorzar sols un plat amb una mica de salsa i una llesqueta de pa.
— I doncs, noia aquí què era per la senyora demanà — [tes? — que vols que, com les gallines, esmorzi de pa sucat?
— Ja veurà — féu la minyona — ahir vespre vaig deixar al rebost dues costelles i avui, per esmorzar, n'hi hauria servit una i l'altra per mi. Prò el gat s'ha ficat dintre l'armari i la de vostè ha pispat.

QÜESTIO DE GRAMÀTICA

En Pau i en Pere feien societat per l'explotació d'incauts pel procediment del portuguès.

Un dia intentaren timar un desconegut el qual resultà ésser més iu

que ells, ja que enlloc de deixar-se prendre els diners, els donà un sobre ple de papers de diari i se'ls endugué els rellotges.

Quan se n'adonaren, en Pau exclamà:

— Que rucs hem estat.
— Home — féu en Pere — parla en singular, si et plau.
— Tens raó, noi; que ase has estat!

SOLITUD

Al Gran Teatre Acadèmic s'estrenava el drama en quatre actes «La revenja del Baró», obra molt forta, molt forta, tan forta que els espectadors no podien pair-la i d'un a un van anar desfilant fins a quedar sols tres o quatre entusiastes de l'autor en les butaques i alguns individus de la claca al cim de la galeria.

L'obra estava ja a la meitat del tercer acte i en una escena culminant. Es tractava de comunicar al Baró un secret d'importància.

El cremacebes que feia d'escuder s'apropà al temible Baró i li preguntà en veu baixa:

— Missenyor, estem sols?
I el Baró, mirant el públic, contestà:
— Gairebé!...

MODERNISME

— Nen, vés a la merceria a comprar-me un paper d'agulles de ganxol
— No vull anar-hi, mornà!

— I per què?
— Perquè no vull que la gent sàpigga que la meua mare encara duu els cabells llargs!

LÒGICA

En una fàbrica de paper tenien un exèrcit de divuit gats per perseguir les nombroses rates que són generalment l'assot d'aquesta indústria. Cada dia, el porter els comprava al mercat certa quantitat de perdiu de bou i filargarces de carn, i al final de la setmana cobrava quatre pessetes per «alimentació dels gats».

Però, s'escaigué que el negoci anà malament i l'amo de la fàbrica resolgué fer economies. En veure en la fulla setmanal el compte de quatre pessetes pels gats, creié que se les podia ben estalviar i les suprimí.

El porter anà a explicar-li que els gats sense menjar no viurien, i la fàbrica sense gats, tampoc no podria viure, de rates.

Però l'amo li respongué, amb lògica irrefutable:

per En GUILLEM D'OLORO

— Si els gats es mengen les rates, ja mengen, i si no es mengen les rates per què mengen?

RECLAMACIÓ

El jutge, amb cara seriosa va dir al pres: — Acusat és la desena vegada que veniu al meu davant pel mateix fet. Vaig a dar-vos

la pena en son màxim grau.
— Senyor jutge — li contesta el pres sense vacil·lar — em sembla que no és molt justa sa decisió. Als parroquians les botigues acostumen fer rebaixes importants!

LES COSES CLARES

— L'aigua que m'ha dut per afaitar-me no era gaire calenta.
— Aigua per afaitar-se? Si era xocolata el que li he dut!

PRECAUCIÓ

Dos nens estaven jugant davant el porta de casa seva quan passà el metge de la família, el qual els preguntà afectuosament:

— Com esteu, macos?
— No l'hi vull dir! — exclamà un dels infants.

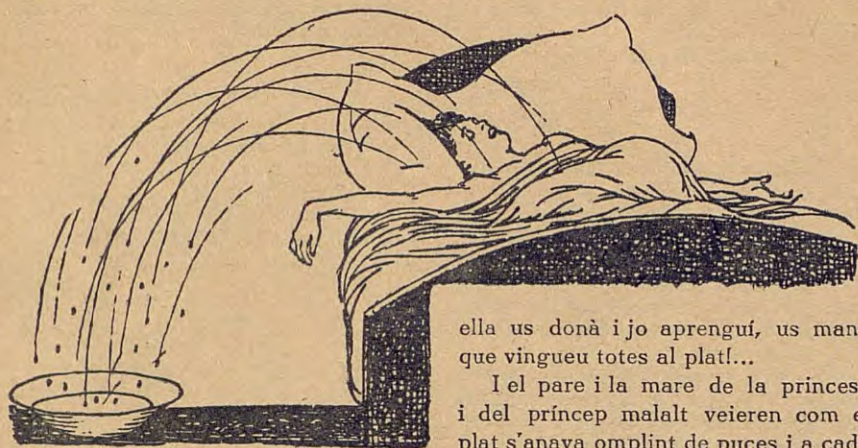

— I per què, dolentot? — féu el metge.

— Perquè el papà va dir l'altre dia que per venir a veure com estava la Merceneta vostè n'havia fet pagar un duro.

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

EL PRÍncep DANIL

(Continuació)

ters que davallessin de nou i comunicuessin a son pare el que havien vist.

Els tres bons ballesters baixaren i explicaren al príncep el que acabaven de presenciar: Hom no pot descriure la joia del pare en assabentar-se del que li acabaven de comunicar. En aquell instant, per la porta d'escapa que donava a l'escala de la torre, entraren na Golubka i na Afímia. El bon pare, en veure la primera, se li tirà al coll i l'omplí de petons; mes, en veure la segona tan exacta a la primera, quedà meravellat i perplexe. Na Golubka li explicà la història de son captiveri i la de la seva companya la princesa Afímia. Aleshores el pare s'explicà la relació que hi havia entre una princesa i l'altra, per la intervenció de la bruixa en el naixement de na Golubka; però sols Déu sap els p'ans de la mala bruixa en establir aquella semblança entre les dues princeses.

Na Golubka demanà a son pare per vetre son germà malalt, el príncep Kiril, i tot seguit entraren a la cambra d'ell. El príncep ja havia perdut el coneixement. Na Golubka demanà que portessin de seguida un plat d'aigua beneïda; el posà al bell mig de la cambra, i digué:

— Puces de ma padrina que en Katorfiev us portà ací: Per la virtut que

ella us donà i jo aprenguí, us mano que vingueu totes al plat!...

I el pare i la mare de la princesa i del príncep malalt veieren com el plat s'anava omplint de puces i a cada una que entrava al plat, el príncep Kiril anava revifant-se. Quan la darrera puça s'ofegà en l'aigua beneïda, el príncep ja estava completament bo i sa.

Quan en Kiril s'enterà del que havia succeït, va demanar de seguida a na Afímia per casar-se amb ella, i ella hi accedí; però primer volgué que conegués son germà el príncep Danil.

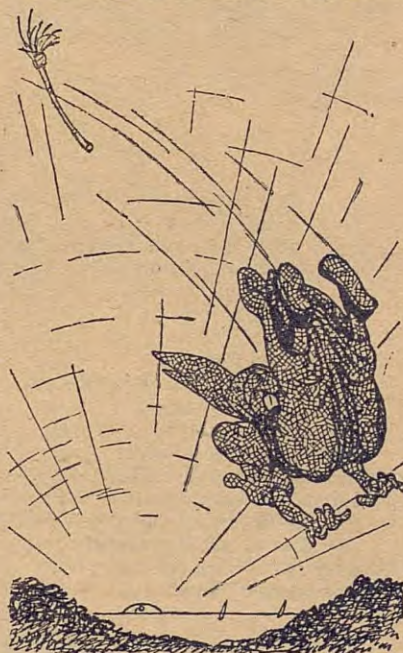
Mentrestant la bruixa arribà a sa cabana, i en no trobar sa fillola començà a cridar-la, fins que, veient que no responia, conjurà l'escombra perquè li digués on era na Golubka. L'escombra es tombà i... no pogué escriure absolutament res: amb motiu del conjur de na Golubka havia oblidat tot el que amb ella havia fet. Aleshores, folla de ràbia, la bruixa pujà a cavall de l'escombra, eixí de la fumera, i amb una velocitat esgarrifosa sortí enfora de l'avenc; mes així que fou en l'aire, el sol guaità per l'horitzó i la bruixa i l'escombra perderen llurs virtuts i caigueren d'una alçària tremenda i s'esberlaren contra unes roques.

El príncep Danil i les princeses Golubka i Afímia emprengueren el viatge vers la terra del príncep Danil. Quan hi foren arribats, la primera en entrar fou la princesa Golubka. Quan en Danil la veié va creure que era sa germaneta que havia tornat, i podeu comptar la joia que tingué: Va abraçar-la i omplir-la de petons i de seguida la va posar l'anell de sa mare que, és clar! li vingué com l'anell al

dit! Però quina fou la seva estupe'acció en veure entrar una altra donzella igual que la que ell tenia en braços, fent bracet amb un príncep foraster. Aleshores na Afímia es deixà anar del braç de son promès el príncep Kiril, i avançant, digué a en Danil:

— Germà meu: Aquesta donzella que tens en braços no és ta germana, sinó la princesa Golubka; ta germana sóc jo que estic promesa al príncep Kiril qui m'acompanya, el qual és germà d'aquesta donzella a la qual acabes de posar l'anell de prometatge! La semblança de nosaltres dues és art de bruixeria, que ja t'explicarem més endavant.

La folla alegria del príncep Danil,

en saber que podria mullerar-se amb aquella princesa tan formosa com sa germana, no és per ésser explicada per nosaltres, mes ja us la podeu imaginar.

No cal dir que els dos casaments foren celebrats molt aviat; que les festes que amb aital motiu hom organitzà duraren molts dies i que les dues gentils parelles visqueren molts i molts anys en eterna lluna de mel.

Ja ens en podem alegrar!

L E S A L F O R G E S

El kosak (1) Igor (2) havia estat complint son servei militar durant vint-i-cinc anys i va demanar que li concedessin la llicència, car ja feia temps que li ballava pel magí el desig d'anar-se'n a córrer món; i com que sempre s'havia portat com cal i tenia la fulla de serveis completament neta, la llicència desitjada no es féu esperar: S'acomiadà de sos antics companys i emprengué la caminada.

Camina que caminaràs, al cap de moltes hores de camí va trobar un pobre que li demanà caritat.

N'Igor només duia a la motxilla tres galetes, però no dubtà gens: Va treure'n una i va donar-la al pobre:

— Teniu, bon home; no us dono més, puix vaig de camí i és ben poca cosa el que em queda per menjar.

— Déu vos augmenti la caritat, bon kosak!

Va seguir caminant... caminant, i al cap de moltes hores de camí trobà un altre pobre, que li féu:

— Batiutxka! (3) Ajudeu aquest pobre que fa tantes hores que camina sens tastar ni un xic de pa!

El bon Igor tampoc s'hi pensà ni una mica: Ficà la mà a la motxilla, en tregué una de les dues galetes que li quedaven i la donà al pobre.

Camina que caminaràs... al cap de moltes hores de camí trobà un altre pobre. Aquest era un vellet amb el cabell tot blanc com la neu, i el saludà amb humilitat i li demanà almoïna. El bon kosak, de cop pensà donar-li la meitat de la galeta que li quedava a la motxilla, però pensà: «Si només n'hi

dono la meitat i troba els altres dos, pensarà que millor he volgut afavorir els altres que no pas ell que és més vellet. Més m'estimo quedar-me sense res i donar-l'hi tota.» I ell que va, treu la galeta i li dóna al vellet del cabell blanc i es queda sense res.

— Bon kosak: L'acció que acabes de realitzar és digna de tota lloança, i el bon Sant Igor te la premiarà. Digues-me, què desitges i què et manca?

— Déu i Sant Igor, que és mon patró, et beneixin! — respongué el bon kosak. — Què vols que et demani, bon avi, si ets tan pobre que tens necessitat d'anar a demanar pel món?

— No facis cas de la meua misèria i digues-me el que desitges: Segurament podré recompensar-te per ton bon cor.

— No necessito res, bon vell: Si tinguéssiu un mal joc de cartes, us el acceptaria com record vostre, puix és cosa que sempre m'ha fet molta il·lusió, però és clar! què heu de tenir un joc de cartes, vós, pobre vellet!

— Doncs t'erres — féu el vellet, tot traient-ne un joc. — Aquí en tens un que des d'ara et pertany i sempre que juguis amb ell ja pots estar ben segur de guanyar. Demés té: pren aquestes alforges, i tot allò que se't presenti al davant, tant si és persona com si és animal o cosa, si tu obres les alforges, i dius: «Entreu aquí», s'hi ficarà de seguida.

N'Igor prengué les cartes i les alforges, en remercià el bon vellet i, a dir veritat, sens donar gaire crèdit al que li havia dit, es tirà les alforges a l'esquena i seguí el camí.

Va caminar molt de temps fins que arribà a la vora d'un estanyol en el qual estaven nedant tres ànecs, i se li acudí de provar l'efecte de les paraules i les alforges; les va obrir i digué:

— Ei, els ànecs: Entreu aquí!

Tantost acabà de pronunciar aquestes paraules, els tres ànecs pegaren volada i es ficaren a dins de les alforges.

Podem comptar la sorpresa i la joia de n'Igor! Va lligar les alforges amb els tres ànecs, se les tirà a l'esquena i tornà a caminar. Al cap de moltes hores de camí, arribà a una gran ciutat desconeguda; va cercar una taverna, s'hi ficà, i digué al taverner:

— Aquí teniu aquest ànec: Coeu-me'l per sopar; aquí teniu aquest altre: A canvi d'ell, doneu-me un pa i un got de cervesa; aquí teniu aquest altre: Es la paga de la feina que hi tindreu.

Al cap d'una hora ja estava servit el sopar a la taula de l'Igor, el qual començà a sopar amb una gana que semblava que fes mig any que no hagués menjat. Mentre anava sopant girà el cap vers una finestra que tenia al costat i veié a l'altre costat de la plaça un sumptuós palau amb tots els vidres dels balcons i finestres trencats.

— Escolteu, taverner; com és que aquest palau tan magnífic està abandonat, i qui és l'amo d'una propietat tan rica que tan poca cura té dels seus béns?

(Continuarà)

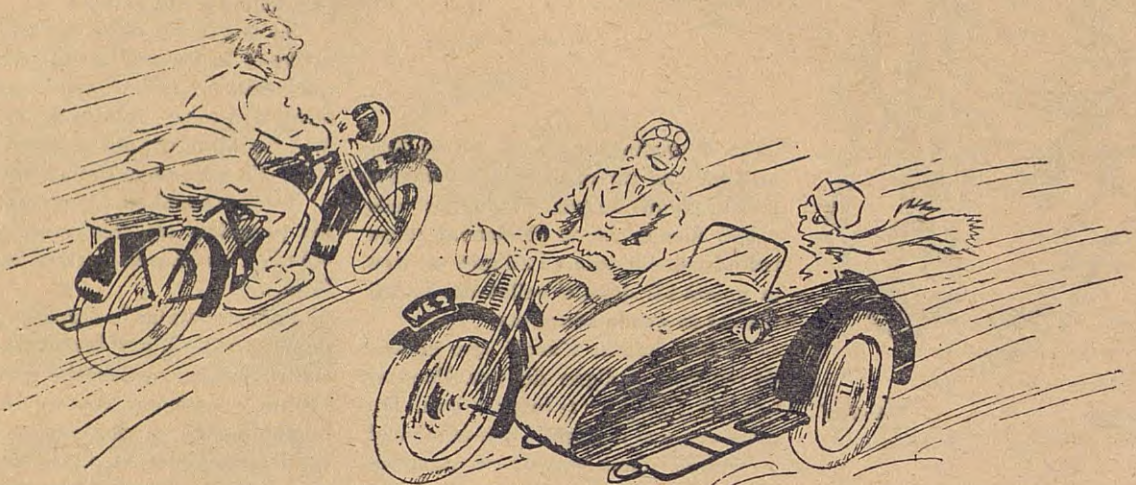

(1) Nom donat als habitants de certes contrades de Rússia. Molts fan vida militar.

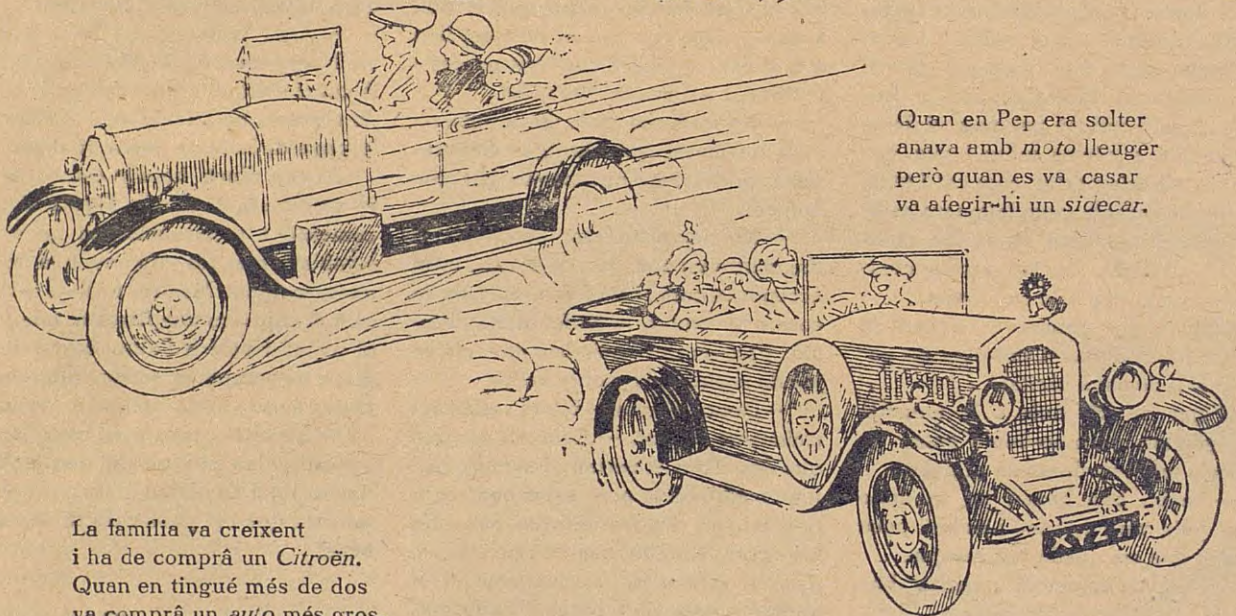
(2) Jordi.

(3) Nom respectuós que es dónen a la gent senzilla entre ells: Es un diminutiu de *batko*, pare; com si diguéssim *paret*.

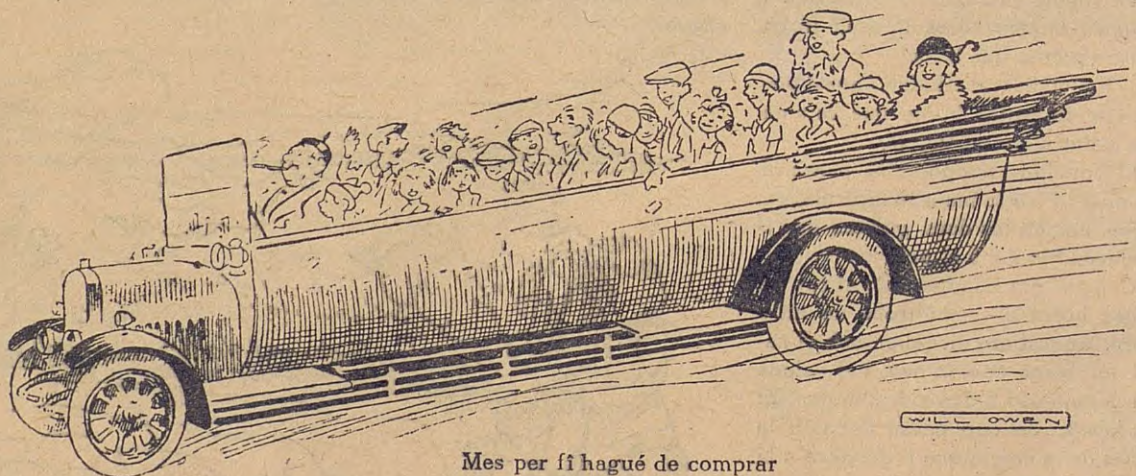
Auca del pare de família

Quan en Pep era solter
anava amb *moto* lleuger
però quan es va casar
va ategir-hi un *sidecar*.

La família va creixent
i ha de comprà un *Citroën*.
Quan en tingué més de dos
va comprà un *auto* més gros.

Mes per fi hagué de comprar
un magnífic *autocar*.

WILL OWEN

UN RETALLET DE CADA COSA.

FAULES D'ISOP

XXIV — El magraner i la pomera

El magraner i la pomera, discutien llur bellesa. Després de llarga discussió, l'arc que des d'una tanca propera els oïa digué: Acabem, amics la disputa.

Moralitat: La faula mostra com en les discussions del grans, els que no valen res procuren ficar-s'hi com si fossin quelcom.

— Que jo vaig pintada! Mai no he dut sobre meu una taca de pintura!

De Tit-Bits

LLOCS ON NO HE ESTAT MAI

Java: — Es la pàtria dels vigilants; aquells que sempre diuen *ja val!* i mai no vénen.

Està situada a les illes de la Sonda així anomenades perquè són d'Hollandia.

També són d'origen volcànic i tot sovint engeguen les aixetes del foc soterrani. Per això els indígenes són d'un color groc torrat. Torrat del foc i groc del *susto*.

La capital de Java és Buitenzorg, ciutat que si no és més bonica que el nom que es diu, no deu pas valer la pena d'ésser visitada.

De Java en són famosos els bastons, les javelines i *La Java*, musiqueta de pianola.

MARC POLO

HUMOR D'ALTRE TEMPS

En una estació, un pagès a l'empleat, diu: — Si és servit, doni'm bitllet per Madrid.

— Per l'ordinari o l'express? —

li pregunta l'empleat,

i el pagès li diu: — A fe

si no s'explica més bé

no sé de què m'ha parlat.

— L'express va directament

sens aturar-se en cap poble,

i l'altre hi posa temps doble

parant-se a cada moment. —

I el pagès, donant-se to,

diu, mentre el bossot deslliga:

— Un que pagant el que siga

no es deixi cap estació.

P. RAVEYLLAT

— Necessito un dependent

que sigui molt delicat.

— Prengui'm a mi, don Climent,

que sóc tís e desahuciat.

L'ANGLÈS

— Els restes d'un corredor aquí jauen. No reposen, puix fins esse t freds, proposen negocià amb l'enterrador.

F. FIGUERES

NOVES I COMENTARIS

En un circ eqüestre, a França, es va escapar un ós de la gàbia. Cap espectador es recordà de demanar el tiquet de sortida en passar per la porta.

En un incendi a Londres, les bombes no pogueren funcionar per falta d'aigua. Ningú no va atinar en fer-hi anar alguna agrupació coral a fer ploure.

Un doctor anglès acaba d'inventar un sèrum per fer créixer els nois el doble de pressa. Els sastres li han atorgat un vot de gràcies.

XARADA

Primera vol dir pomell
la segona vol dir tou
i el total un passeig bell
que és nostre rovell de l'ou.

Solucions al número passat

Al jeroglífic:

Tant és saltar com córrer.

Als mots creuats:

A	L	P		A	U	S
M		L	E	S		O
B	R	E	S	S	A	R
	E	N		O	S	
A	M	A	B	L	E	S
P		R	E	A		I
A	R	I		R	O	S

A la vaga de vocals:

Un tenor bastant dolent deia: — De veu no en tinc molta però canto amb sentiment. — Es cert — li digué en Climent. — Amb sentiment del que escolta.

Gran concurs d'ombres xinesques

N.º 44 — Jaume Casesas

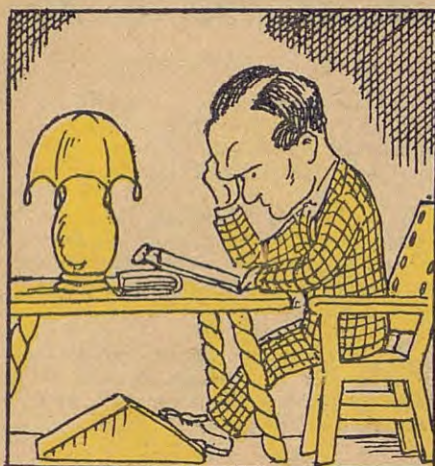
N.º 455 — Antoni Amat

N.º 456 — J. M. Fortunet

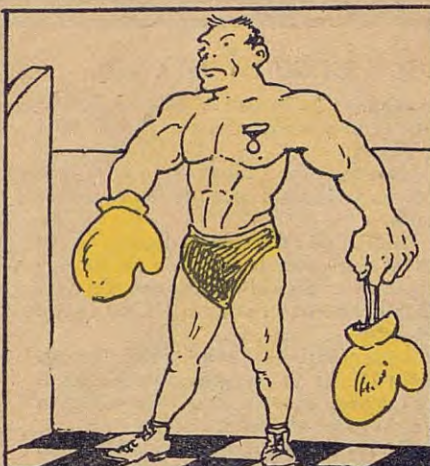
N.º 457 — Narcís Jopé

• ENDEVINALLA •

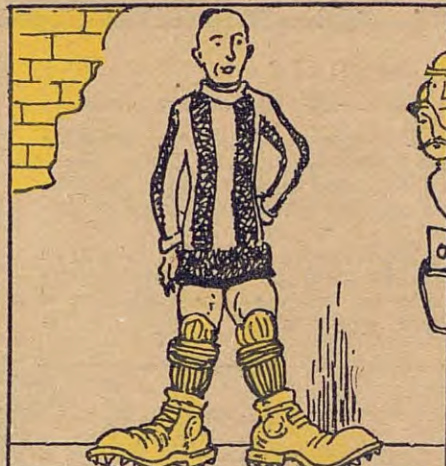
per SERRA MASSANA

A en Pau per estudiar dia i nit, i nit i dia el cap se li arribava a inflar.

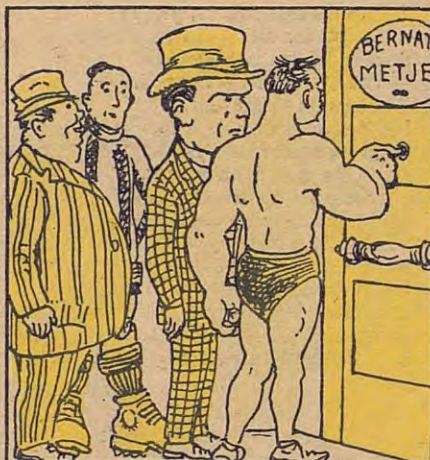
En Pep és boxejadó i pel molt que boxeja té uns braços que Déu n'hi do.

De jugà a futbol, en Pere sense treva ni descans fa unes cames de primera

De tant que menja en Magí sense fer gens d'exercici s'engreixa com un garri.

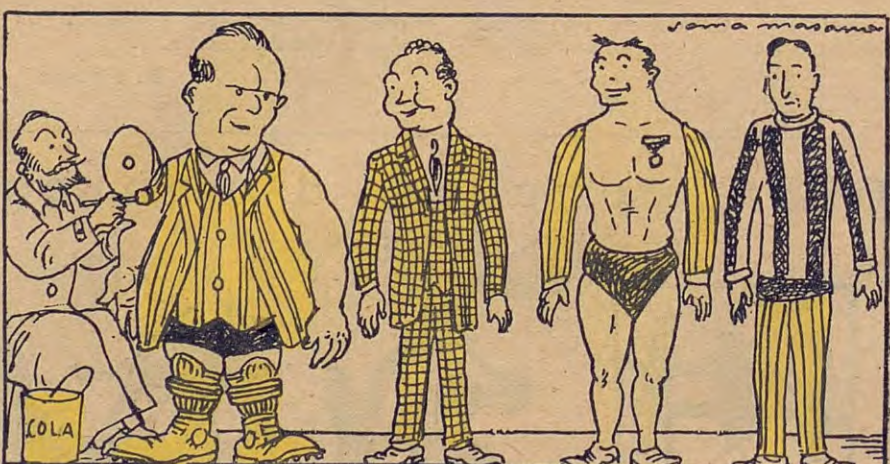
Tal molèstia els causa això que tots quatre decideixen buscar-hi una solució.

Un doctor molt afamat promet resoldre sense falta un cas tan desesperat.

En poc més d'un tres per dos els hi talla amb molta cura braços, cames, caps i cos.

Combina els trossos tallats i amb aiguacuit de la forta els torna a deixà enganxats.

Prò ara dieu-me a mi quin són els senyors que es deien Pere, Pau, Pep i Magí?